

Άγιος Ιάκωβος Τσαλίκης: Θείες εμπειρίες και σημεία αγιότητας (Αρχιμανδρίτης Γαβριήλ, Καθηγούμενος Ι. Μ. Οσίου Δαυίδ)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ως λειτουργός αξιώθηκε από τον Θεό και είχε θείες εμπειρίες. Έλεγε: «Να ξέρατε την ώρα του Χερουβικού, πως κατεβαίνουν οι Άγγελοι μέσα στο ιερό! Πολλές φορές αισθάνομαι τις φτερούγες τους να με χτυπούν». Κι άλλη φορά ήταν τόσο το πλήθος των Αγγέλων που τους είπε: «Με συγχωρείτε Άγιοι Άγγελοι, στη Μεγάλη Είσοδο κάντε λίγο τόπο να περάσω». Άλλη φορά είδε Αγγέλους εκεί που μνημόνευε στην Αγία Προσκομιδή να παίρνουν τις μερίδες υπέρ των βγήκαν οι μερίδες αυτές ζώντων τε και κοιμημένων και να πηγαίνουν τις μερίδες αυτές και να τις εναποθέτουν ως προσευχή στα πόδια του Δεσπότη Χριστού και μάλιστα τονίζοντας τη μεγάλη αυτή αξία που έχει η μνημόνευση στην Προσκομιδή από τους Ιερείς, μας έλεγε και για την περίπτωση της μητέρας του. Έλεγε: «Τη μητέρα μου είχα αξιωθεί να τη δω ότι βρίσκεται σε άγιο τόπο. Ήταν αγία γυναίκα. Εγώ τη μνημόνευα καθημερινώς. Κάποια μέρα που τελείωσε η Θεία Λειτουργία και πήγα στο Κελλάκι μου για να αναπαυθώ, ήρθε το πνεύμα, η ψυχή της μητέρας μου και μου λέει: “παιδί μου Ιάκωβε, σήμερα ξέχασες να με

μνημονεύσεις". "Πότε μητέρα -της λέω- κάθε μέρα σε μνημονεύω και μάλιστα την καλύτερη μερίδα σου βγάζω". "Όχι, παιδί μου, σήμερα με ξέχασες και η ψυχή μου δεν αναπαύεται τόσο όσο αναπαύονταν τις άλλες ημέρες"». Παρ' όλο που είχε αξιωθεί να τη δει στον τόπο του Παραδείσου, στην αγκαλιά του Θεού, εν τούτοις η μνημόνευση στην Προσκομιδή της επρόσθετε επιπρόσθετη ανάπαυση.

Και ως Πνευματικός επίσης είχε θείες εμπειρίες. Είχε αξιωθεί από τον Θεό να βλέπει τις ψυχές των ανθρώπων και βέβαια στον κάθε ένα φερόταν με πολλή διάκριση και με πολλή αγάπη. Και όπου έβλεπε μετάνοια και συντριβή καρδιάς, με πολλή μεγάλη επιείκεια. Δεν αδιαφορούσε για την εφαρμογή των Ιερών Κανόνων, αλλά τους εφήρμοζε με πολλή αγάπη. Παραδείγματος χάριν έλεγε: «*Αν ερχόταν κάποια γυναίκα η οποία από διάφορες αιτίες είχε κάνει έκτρωση και είχε σκοτώσει δυό, τρία, πέντε, δέκα παιδιά*», αφού της εξηγούσε με πολλή αγάπη, δεν της επέβαλε κανόνα, αλλά της έλεγε· «*έλα παιδί μου να σε ξαναδώ. Πως πας στον γιατρό και σου δίνει ένα φάρμακο για την πάθησή σου και σου λέει έλα να σε ξαναδώ και ανάλογα με την πορεία σου θα τα πούμε, έτσι κι εσύ έλα και θα τα πούμε πάλι*». Και σιγά σιγά την έφερνε στο να κατανοήσει το μέγεθος της αμαρτίας και να ρίξει έστω ένα δάκρυ μετανοίας για να τη συγχωρήσει ο Πανάγαθος Θεός. Εκεί που δεν άκουγαν και οι δυό Γεροντάδες τη λέξη «*θα προσπαθήσω έστω*», δεν διάβαζαν συγχωρητική ευχή.

Ο Γέροντας αποκάλυπτε τις σκέψεις μας, τις αμαρτίες μας πριν του τις πούμε στην εξομολόγηση, με πολύ διακριτικό τρόπο λέγοντας πολλές φορές: «*Ήλθε παιδί μου ένας Μοναχός σήμερα και μου είπε αυτά και αυτά*». Και όλα αυτά που έλεγε αφορούσαν εσένα. Και βέβαια, όλες οι άλλες αρετές που ανέφεραν, τόσο ο ποιμενάρχης μας άγιος Χαλκίδος και ο σεβαστός Καθηγητής, αλλά και αυτά που περιέγραψε ο άγιος Βεροίας, παρ' όλο που δεν τον γνώρισε, όμως εμείς διακρίναμε στον άγιο Βεροίας –με συγχωρείτε που θα το πω– μια μεγάλη ευλάβεια σε αυτόν τον άγιο Γέροντα. Όλοι οι πατέρες πρόσεξαν και το έλεγα στον άγιο Χαλκίδος όταν κατεβαίναμε. Όταν ήρθε για πρώτη φορά συνοδευόμενος από χριστιανούς της επαρχίας του στο Μοναστήρι μας, γονάτισε με πολλή ευλάβεια στον τάφο του αγίου Γέροντος και προσευχήθηκε με την καρδιά του κι έδειξε τον σεβασμό και την αγάπη του και αυτή η εκδήλωση που σήμερα γίνεται προς τιμήν του Γέροντα με θεοφώτιστη απόφαση του αγίου Βεροίας όπως τόνισε ο άγιος Χαλκίδος, νομίζω ότι κάτι σημαίνει.

Κοιτάζοντας αυτές τις μέρες τους φακέλλους του Γέροντος επ' ευκαιρία αυτής της θεοφώτιστης σκέψεως του αγίου Βεροίας, είδα ότι υπάρχουν ολάκεροι φάκελλοι με μαρτυρίες πιστών, θαύματα και με εμφανίσεις επιθανάτιες του Γέροντος Ιακώβου σε πλήθος ανθρώπων. Μαρτυρίες που επιβεβαιώνουν αυτό που από την πρώτη στιγμή της κοιμήσεώς του ένας άλλος άγιος της εποχής μας, ο π. Πορφύριος είχε πεί: «*Σήμερα κοιμήθηκε ένας από τους μεγαλύτερους αγίους του αιώνας μας. Είχε μέγα προορατικό και διορατικό χάρισμα τα οποία με την ταπείνωσή του έκρυβε επιμελώς*». Το ίδιο είχε πεί και ο Γέροντας Παΐσιος: «*Ο Γέροντας Ιάκωβος είναι ο πιο ταπεινός άνθρωπος στην Ελλάδα. Και βλέπει κανείς όσο ζούσε πόσο μεγάλη παρρησία είχε η προσευχή του*

».

Ένα περιστατικό που σήμερα το πρωί μου το ανέφερε ο π. Νικόδημος που μου τηλεφώνησε από τη Μονή μας, είναι το εξής: «Θυμάσαι, μου λέει, Γέροντα όταν το 1991 είχε κατηχηθεί ένας καθολικός από τον Βόλο, στην περιοχή του είχε κατηχηθεί και ήθελε να γίνει ορθόδοξος και να βαπτιστεί στο Μοναστήρι του Οσίου Δαυίδ από τα χέρια του αγίου Γέροντος Ιακώβου. Είχε κανονιστεί από ένα γιατρό, τον Νίκο, που είναι εκεί από τον Βόλο και έγραψε το βιβλίο περί του Γέροντος Ιακώβου, είχε κανονιστεί να γίνει η βάπτιση του καθολικού φαρμακοποιού αυτού από τον Βόλο την ημέρα της Πεντηκοστής. Όλα ήσαν έτοιμα και είχαν έρθει από το Σάββατο και ο ανάδοχος και ο κατηχούμενος. Την Κυριακή το πρωί στη Λειτουργία μπαίνει ο ανάδοχος στο ιερό που λειτουργούσε ο Γέροντας και του λέει· “ο Νίκος αυτός που είναι να βαπτιστεί έφυγε. Φεύγει για τον Βόλο, πήρε την απόφαση ότι δεν θέλει να βαπτιστεί ενώ παρακαλούμε πολύ καιρό να γίνει η βάπτιση”. “Μη στενοχωρείσαι, παιδί μου, του λέει. Σε 20 λεπτά θα είναι πίσω”. Ο άνθρωπος αυτός είχε φτάσει στον Αγιόκαμπο, είχε βγάλει εισιτήριο για να περάσει απέναντι και την ώρα που ετοιμαζόταν να μπει στο καράβι, κάτω από τη δύναμη της προσευχής του αγίου Γέροντος Ιακώβου και από τη χάρη του Θεού πραγματικά γύρισε σε είκοσι λεπτά από τον Αγιόκαμπο στο Μοναστήρι με τη σφοδρή επιθυμία να βαπτιστεί. Η απόσταση αυτή είναι περίπου πενήντα λεπτά από τον Αγιόκαμπο στο Μοναστήρι. Έφτασε, έγινε η βάπτιση και όταν βαπτίστηκε ο φαρμακοποιός, έλαμπε ολόκληρος και το παρεκκλήσι του Αγίου Χαραλάμπους,

επειδή εκεί έγινε η βάπτισμα ευωδίαζε για μια εβδομάδα!».

[Για να δείτε όλη τη μελέτη πατήστε εδώ.](#)

Πηγή: Σύγχρονες Οσιακές Μορφές, Έκδοσις Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας, 2017.